

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **J. V.**
bytem X
zastoupený JUDr. Jiřím Urbanem, advokátem
se sídlem Krosenská 531/4, 181 00 Praha8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j. 108467/2017/KUSK, sp. zn. 098437/2017/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 18. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j. 108467/2017/KUSK, sp. zn. 098437/2017/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu V., odboru životního prostředí a památkové péče (dále jen „městský úřad“), ze dne 12. 7. 2017, č. j. 18985/2017/ŽP-Po, sp. zn. 15275/2017/ ŽP-Po, a toto rozhodnutí (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) v celém rozsahu potvrdil. Městský úřad ve výroku I svého rozhodnutí shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu (dle současné právní úpravy přestupku) dle § 27a

odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“), neboť se dopustil týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání, které je charakterizováno jako chování zvířat v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení. Za správní delikt byla žalobci výrokem II uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítl, že městský úřad ve svém řízení vycházel výlučně z podkladů předložených Krajskou veterinární správou Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „KVS“) a ve věci neprovedl žádný důkaz, který by svědčil ve prospěch žalobce. Žalobce přitom namítal, že závazným odborným vyjádřením KVS podle § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání lze řešit jen otázky upravené zákonem na ochranu zvířat proti týrání, nikoli otázky upravené jinými právními předpisy. Mohly jím tak být řešeny pouze otázky, zda byly naplněny pojmové znaky týrání zvířat, tedy zda v konkrétním případě skutečně šlo o trvale nevhodné podmínky pro chov skotu v celém rozsahu pastviny, a zda v důsledku toho došlo ke skutečnému utrpení zvířat a jakému, jiné otázky však nikoliv.
3. K závaznému stanovisku KVS žalobce dále uváděl, že i na něj se vztahují základní zásady správního řízení, a lze mu tak vytknout, že podkladem pro jeho vydání byla neohlášená kontrola na pozemcích jiného vlastníka než vlastníka skotu. Navíc v době zpracování závazného stanoviska KVS ještě nebylo dokončeno řízení o námitkách proti kontrolnímu protokolu, přičemž vlastníku skotu nebyla dána možnost se k námitkám vyjádřit. Mělo tak dojít k porušení § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“). S ohledem na význam závazného stanoviska KVS mělo být navíc toto stanovisko doručeno do vlastních rukou podle § 19 a násl. správního řádu, což se však nestalo, a žalobci tak byla zmařena možnost nechat toto stanovisko přezkoumat postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu. Je proto otázkou, zda za tohoto stavu bylo stanovisko vůbec účinné a bylo jej možné použít pro řízení o správním deliktu.
4. Navíc, pokud byly v odvolání zpochybněny podklady pro zpracování závazného stanoviska KVS a bylo namítnuto nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, byl žalovaný povinen postupovat podle § 146 odst. 4 správního řádu (pozn. soudu: patrně míněn § 149 správního řádu) a vyžádat si závazné stanovisko od Ústřední veterinární správy. Žalovaný si však na místo toho posoudil věc sám, čímž zatížil řízení závažnou procesní vadou, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 – 54.
5. Žalobce rozporoval, že městský úřad nezjistil, že stádo bylo v evidenci převedeno dne 9. 2. 2017 na jiné hospodářství (X) a že za tímto účelem správní orgán nevyslechl ani žalobce, ani vlastníka uvedeného jiného hospodářství, v důsledku čehož nezjistil, kdo je vlastníkem zvířat a pozemků, na kterých se stádo fakticky nacházelo, a z jakého právního důvodu na těchto pozemcích stádo fakticky zůstalo. Jelikož žalobce není vlastníkem těchto pozemků, bez výpovědí uvedených osob nebylo možné dovodit, že převod skotu na jiné hospodářství byl účelovým tvrzením.
6. Žalobce brojil i proti tomu, že na základě jeho námítky, že kontrolor KVS kontrolu fakticky neprováděl a kontrolní protokol byl zfalšován, neprovedl městský úřad ani odvolací orgán výslech uvedeného kontrolora.
7. Za stěžejní žalobce ovšem považuje, že žádný z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí neprokazuje, že by zvířata byla týrána, tedy že by zvířatům v příčinné souvislosti se způsobem chovu skutečně utrpení vzniklo. Správní orgán naopak konstatoval, že zvířata byla v odpovídajícím klinickém a výživovém stavu a k závažným

zdravotním komplikacím v důsledku jejich chovu v nevhodných podmínkách nedošlo. Nebylo tak prokázáno, že zvířata měla zdravotní komplikace, přičemž důvody uvedené správním orgánem (příjem potravy spolu s ochrannou folií) označil žalobce za spekulaci. Tomu odpovídá též výrok rozhodnutí městského úřadu, v němž není řádně specifikováno kdy, kde, co, proč a jak měl žalobce spáchat tak, aby byly pokryty všechny znaky skutkové podstaty týrání 21 zvířat včetně vyvolání jejich utrpení. Tuto vadu neodstranil ani odvolací orgán, což vede podle žalobce k nicotnosti napadeného rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí také obsahovalo bez jakéhokoliv právního podkladu poučení o to, že odvolání nemá odkladný účinek.

8. Namítá také, že se o něm uvádí, že byl opakovaně pravomocně postižen uložením pokuty za porušování zákona na ochranu zvířat proti týrání. Taková správní rozhodnutí s podklady pro jejich vydání nebyla zařazena do podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí a nebyla v rámci použité argumentace přesně specifikována. Pokud bylo navíc žalobci vytýkáno, že chov dlouhodobě nezládal, což se mělo projevovat častými úniky zvířat z pastviny, nebyl v podkladech pro rozhodnutí vůbec zjišťován důvod těchto úniků. Tímto důvodem bylo opakované úmyslné poškozování elektrických ohradníků nezjištěnými osobami (možná i těmi, kdož se nyní těchto úniků dovolávají), což bylo oznámeno policii.
9. Pokud jde o výši uložené sankce, žalobce namítal, že správní orgán se neobtěžoval si zjistit, že žalobce je starobním důchodcem a podnikání je pro něj jen vedlejší činností, takže nebyly řádně zjištěny jeho majetkové poměry. Pokud správní orgány argumentovaly prodejem zvířat, jednak argumentovaly rozporně se svým závěrem, že žalobce byl stále jejich chovatelem, a jednak ani nezjišťovaly, za jakou cenu byla zvířata prodána, na jaké okolnosti byla výplata kupní ceny vázána, zda již byla vyplacena, resp. proč dosud k výplatě kupní ceny nedošlo. To platí i pro prodej koní, které novému majiteli státní správa odebrala, kvůli čemuž nebyla žalobci vyplacena jejich kupní cena.
10. Žalovaný se vyjádřil tak, že odvolací námitky posoudil a přitom neshledal nesoulad rozhodnutí městského úřadu či jemu předcházejícího řízení s právními předpisy. Upozornil, že odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek v případě týrání zvířete je objektivní a nevyžaduje zavinění.
11. Pokud jde o skutkový stav, žalovaný uvedl, že žalobce byl v celém řízení nečinný, žádné důkazy nenavrhoval a správní orgány pokládaly stav věci zjištěný kontrolou KVS za podklad pro rozhodnutí. Ve správním řízení nebylo zjištěno, že by žalobce vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce měl možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, avšak zůstal nečinným, a tak musí nést následky svého vědomého jednání. Pokud nyní důkazy provedené ve správním řízení zpochybňuje, přechází na něj důkazní břemeno.
12. K námitce žalobce, že kontrolor KVS kontrolu fakticky neprováděl a kontrolní protokol byl zfalšován, žalovaný uvedl, že v protokolu o kontrole je uvedeno, že kontrolu provedli dva kontroloři KVS, což oba stvrdili svými podpisy. Takové tvrzení žalobce uvedl až v rámci odvolání a žalovaný se s ním vypořádal na straně čtvrté napadeného rozhodnutí (tj. odkazem na obsah kontrolního protokolu a nepodloženost žalobcovy námitky). Vzhledem ke skutečnosti, že tvrzení žalobce je pouze obecné a je v rozporu se skutečností, žalobce opět neunesl důkazní břemeno.
13. Žalovaný odkázal na odborné vyjádření KVS ze dne 23. 5. 2017, v němž jsou podrobně vypořádány námitky žalobce proti protokolu o kontrole, mimo jiné i námitka ohledně přesunu zvířat k jinému chovateli ke dni 9. 2. 2017. Správní orgán zjistil, že hlášení

o přesunu zvířat neodpovídalo skutečnosti a nahlášené údaje ve smyslu § 35 ve spojení s § 2 písm. d) vyhlášky č. 136/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti označování zvířat a jejich evidence a evidence hospodářství a osob stanovených plemenářským zákonem, ve znění vyhlášky č. 5/2016 Sb. (dále jen „evidenční vyhláška“) ohledně přesunu zvířat na hospodářství X byly nesprávné. Žalovaný shrnul, že žalobce opět v celém řízení zůstal nečinný a doklady prokazující, že by k přesunu zvířat na jiné hospodářství skutečně došlo, nepředložil. Námitkové řízení bylo ukončeno již dne 25. 5. 2017, zatímco správní řízení bylo zahájeno až dne 12. 6. 2017, námitka proti nedokončení námitkového řízení je proto nesrozumitelná. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

14. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že správní orgán nedoložil skutkovou podstatu správního deliktu ve znaku týrání, ani podmínky pro uložení pokuty. Správní orgány bez konkrétních zjištění pouze dovodily, že skotu bylo působeno utrpení tím, že mohl pozřít pevnou ochrannou síť s krmivem, aniž by byl tento následek skutečně zjištěn, proto nebyla prokázána či naplněna skutková podstata správního deliktu. Dále žalobce konstatoval, že ve správním řízení nebyl proveden výslech vlastníka hospodářství X, nebyl tak proveden důkaz v jeho prospěch, i když jej žalobce nenavrhoval. Zopakoval, že odvolací orgán měl stanovisko se spisovým materiálem předložit k přezkoumání Ústřední veterinární správě. Pokud jde o výrok rozhodnutí správního úřadu, žalobce uvedl, že neobsahuje přesné vymezení skutku, pro který je stíhán, zejména jeho časové a místní vymezení. Žalobce uzavřel, že správní řízení a rozhodnutí vydaná v jeho věci jsou součástí velké akce organizované F. P., což by soud mohl zjistit z nahrávky schůzky uskutečněné dne 13. 2. 2017 na půdě Ústřední veterinární správy, kterou pořídila aktivistka sdružení S. F. P..

II. Obsah správního spisu

15. Soud ze správního spisu zjistil, že KVS dne 19. 4. 2017 provedla u žalobce prostřednictvím dvou svých kontrolních pracovníků podle protokolu o kontrole č. POK170419001S21198 předem neohlášenou kontrolu na hospodářství (J.) evidovaném na jeho osobu. Kontrolováno bylo 21členné stádo skotu, u něž bylo na základě kontroly ušních známek mimo jiné zjištěno, že zvířata byla v tu dobu evidenčně hlášena na jiném hospodářství nacházejícím se v okrese T. (přesun zvířat byl nhlášen již ke dni 9. 2. 2017). Hlášení o přesunu tak neodpovídalo skutečnosti a jednalo se o nesprávné údaje nahlášené pověřené osobě, čímž žalobce podle KVS porušil ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „plemenářský zákon“). Dále KVS kontrolou zjistila, že skot je na pastvě dokrmován velkoobjemovými balíky sena, a to tak, že balíky jsou umístěny na pastvině včetně ochranné sítě, takže hrozí, že zvířata přijmou s krmivem i tuto ochrannou síť, což může vést k závažným zdravotním problémům. Podle kontrolorů se jedná o chov v nevhodných podmínkách, tj. o týrání ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Dále bylo zjištěno, že zvířata v době kontroly přijímala vodu z louže, jejíž okolí bylo silně rozbahněno, čímž bylo porušeno ustanovení § 12b písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání. I z tohoto důvodu se tedy podle kontrolorů jednalo o chov v nevhodných podmínkách. Protokol o kontrole byl vyhotoven dne 25. 4. 2017 a v jeho závěru byl žalobce jako kontrolovaná osoba poučen o možnosti vznést proti kontrolnímu protokolu námitku ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení.

16. Dne 25. 5. 2017 obdržel městský úřad od KVS podnět k projednání správního deliktu podle § 22 odst. 1 písm. m) zákona na ochranu zvířat proti týrání. V podnětu KVS odkázala na provedenou kontrolu a její zjištění, přičemž uvedla, že protokol o kontrole byl zaslán jak žalobci, tak i jeho zástupkyni, přičemž žalobce si protokol o kontrole nepřevzal, nicméně jeho zástupkyně jej převzala dne 9. 5. 2016 a v zákonné lhůtě proti němu podala námitky, jimž KVS nevyhověla. KVS zároveň ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat proti týrání vydala odborné vyjádření, v němž konstatovala, že dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání se za týrání považuje, je-li zvířeti podávána potrava obsahující příměsi nebo předměty, které mu způsobují bolest, utrpení nebo jej jinak poškozují. Dle ustanovení § 12b písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání pak všechna hospodářská zvířata mají mít možnost přístupu k zařízení pro krmení a napájení tak, aby bylo minimalizováno znečištění krmiva a vody a byly vyloučeny nepříznivé účinky zápolení o krmivo a napájecí vodu mezi hospodářskými zvířaty, což v době kontroly, kdy se zvířata napájela z prameniště, splněno nebylo. Jednalo se tak o chov v nevhodných podmínkách ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání.
17. Dne 29. 5. 2017 městský úřad usnesením č. j. 15312/2017/ŽP-PO oznámil žalobci jakožto podnikající fyzické osobě zahájení správního řízení ve věci správního deliktu dle ustanovení § 27a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání, a to v návaznosti na kontrolu KVS provedenou dne 19. 4. 2017, a současně mu usnesením z téhož dne, č. j. 15330/2017/ŽP-Po, stanovil 15denní lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
18. Žalobce se do usnesení č. j. 15330/2017/ŽP-Po v zákonné lhůtě odvolal. Uvedl, že není majitelem ani chovatelem zvířat, není tedy účastníkem řízení, a navrhl, aby bylo správní řízení zastaveno. Jelikož městský úřad nezjistil žádné skutečnosti, které by se přímo vztahovaly ke stanovené lhůtě pro možnost podávat návrhy v zahájeném správním řízení, předal fotokopii spisu se svým stanoviskem nadřízenému správnímu orgánu a ve smyslu § 76 odst. 5 správního řádu pokračoval v zahájeném správním řízení. Odvolání do tohoto usnesení bylo žalovaným dne 24. 7. 2017 zamítnuto a usnesení bylo potvrzeno v plném rozsahu.
19. Dne 12. 7. 2017 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým ve výroku I uznal žalobce vinným tím, že svým jednáním způsobil týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání, které je charakterizováno jako chování zvířat v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení, čímž spáchal správní delikt dle ustanovení § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat. Uvedený správní delikt byl zjištěn dle podnětu KVS, který byl doručen městskému úřadu dne 25. 5. 2017. KVS provedla dne 19. 4. 2017 svými dvěma veterinárními lékaři kontrolu skotu chovaného na pastvinách v okrese B.. Při kontrole bylo zjištěno, že skot je chován v nevhodných podmínkách, v jejichž důsledku by mohlo dojít k požití ochranné sítě balíků sena a dále byly zjištěny nedostatky v napájení zvířat z rozbahněného prameniště. Zvířata tak byla týrána ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Za tento správní delikt uložil městský úřad výrokem II žalobci podle § 27a odst. 20 písm. a) zákona na ochranu zvířat proti týrání pokutu ve výši 15 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve výši 1 000 Kč.

20. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí městský úřad vycházel z podnětu KVS, odborného vyjádření vydaného KVS dne 23. 5. 2017, č. j. SVS/2017/064173-S a odvolání žalobce proti usnesení městského úřadu č. j. 15330/2017/ŽP-Po. K tvrzení žalobce, že v době sepsání odvolání proti usnesení č. j. 15330/2017/ŽP-Po již nebyl majitelem ani chovatelem zvířat, městský úřad uvedl, že pro rozhodnutí byl stěžejní skutkový a právní stav v době kontroly KVS dne 19. 4. 2017. Z podnětu KVS plyne, že v době kontroly byl chovatelem skotu žalobce. Tomu svědčí i fakt, že protokol o kontrole č. POK170419001S21198 byl zaslán žalobci i jeho zástupkyni a ta proti protokolu o kontrole podala námitky, v nichž osobu chovatele nezpochybnila. Skot byl skutečně nahlášen na jiném hospodářství, hlášení o přesunu zvířat však neodpovídalo skutečnosti a městský úřad je označil za účelové.
21. Ohledně výše sankce městský úřad uvedl, že závažnost správního deliktu je značná, neboť předkládáním potravy s nestravitelnými částmi obalů hrozí závažné, až život ohrožující problémy zvířat. Tuto okolnost označil městský úřad jako přítěžující. Naopak jako polehčující okolnost uvedl, že se zvířata nacházela v odpovídajícím klinickém a výživovém stavu. Městský úřad vyhodnotil, že žalobce se správního deliktu dopustil neúmyslně, péči o zvířata ale dlouhodobě nezvládá, čemuž nasvědčují informace o častých a opakovaných únicích zvířat z pastviny. Nejde o první delikt chovatele, v minulosti mu již byly pravomocně uloženy dvě pokuty za porušení zákona, které nebyly uhrazeny a k nápravě žalobce nevedly. Městský úřad s ohledem na uvedené okolnosti žalobci uložil pokutu při dolní hranici stanoveného rozpětí sazby ve výši 15 000 Kč, která nebude pro žalobce likvidační, ovšem ani bagatelní. Uvedený orgán přihlédl i k informaci vyplývající ze spisu, že žalobce v nedávné době prodal stádo 78 koní, a uložená výše pokuty by tak neměla ohrožovat jeho existenční poměry. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno zástupkyni žalobce dne 24. 7. 2017.
22. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání, v němž uvedl, že není majitelem ani chovatelem zvířat a že změnu ohlásil na ústřední evidenci. Dále tvrdil, že zaměstnanec KVS kontrolu neprováděl, protokol je vymyšlený a že pastevní areál je podle znaleckého posudku vhodným místem pro chov koní i skotu. Poukázal též na zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu.
23. Žalovaný napadeným rozhodnutím dne 31. 8. 2017 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že městský úřad postupoval zcela v souladu s § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání, dle něž jsou odborná vyjádření KVS v tomto řízení závazná. Žalovaný uvedl, že neshledal důvody k pochybnostem o odbornosti nebo objektivitě KVS k provedení kontroly chovu skotu žalobce. K námitce žalobce, že není majitelem ani chovatelem zvířat, žalovaný zopakoval, že je možné, že v době vydání napadeného rozhodnutí již žalobce nebyl ani majitelem, ani chovatelem zvířat, nicméně pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl rozhodující skutkový a právní stav v době konání kontroly (dne 19. 4. 2017). V době konání kontroly byl chovatelem skotu žalobce a o této skutečnosti svědčí též fakt, že žalobce prostřednictvím své zástupkyně podal proti kontrolnímu protokolu námitky, ve kterých pochybnosti o osobě chovatele nevyjádřil. Stádo skotu sice bylo nahlášeno na hospodářství v J. k., tam se však fyzicky nenacházelo. Z toho plyne, že hlášení o přesunu neodpovídalo skutečnosti a mohlo se jednat o účelové tvrzení. Žalovaný proto konstatoval, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by nebyl v době konání kontroly KVS chovatelem skotu, a byl tedy účastníkem řízení. K druhému bodu odvolání žalobce se žalovaný vyjádřil tak, že z kontrolního protokolu vyplývá, že kontrolu na místě provedly dva konkrétní veterinární

inspektoři KVS. Tvrzení žalobce označil za nedoložené a sám důvody k pochybnostem neshledal. Tvrzení žalobce o vhodnosti pastevního areálu pro chov koní a skotu označil žalovaný za irrelevantní. Dále zhodnotil postup městského úřadu při stanovení výše pokuty, hodnocení polehčujících i přitěžujících okolností a označil výši uložené pokuty za přiměřenou vzhledem k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu prostřednictvím jeho zástupkyně dne 17. 9. 2017 a téhož dne nabylo i právní moci.

III. Posouzení žaloby soudem

24. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. a odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soudu ve lhůtě dvou týdnů nesdělil, že trvá na konání jednání, a žalobce pak takový postup ponechal na úvaze soudu, tedy jednání nutně nevyžadoval. Soud přitom potřebu nařizovat jednání ve věci neshledal.
26. Pokud žalovaný namítal, že většina žalobních bodů vůbec nezazněla v průběhu správního řízení, soud konstatuje, že to není pro projednatelnost takových žalobních bodů významné. Dopady to má jen na nižší nároky na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nelze očekávat, že bude žalovaný reagovat na nikým nevyřčené námítky. Vzhledem k tomu, že správní řád nepodmiňuje možnost uplatnění žalobního bodu tím, aby byl uplatněn již v řízení před správním orgánem, soud včas uplatněné žalobní body projednal. Vycházel přitom ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, podle nichž soud v takovém případě: *„přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irrelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout.“* Zároveň soud připomíná, že obdobnými žalobními body žalobce se již zabýval v rozsudku ze dne 26. 11. 2018, č. j. 48 A 150/2017-68, týkajícím se jiného správního deliktu žalobce týkajícího se chovu koní. V podrobnostech lze tedy nad rámec níže uvedeného odůvodnění odkázat žalobce též na tento časově předcházející rozsudek, v němž se soud podobnými otázkami již zabýval, a to někdy i v hlubším rozsahu než považuje za nezbytné pro účely nynějšího rozsudku.
27. K námitce nedostatečného zjišťování okolností, které by svědčily ve prospěch žalobce, soud uvádí, že správní orgán je povinen zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, což však ještě neznamená, že ve všech případech nějaké okolnosti svědčící ve prospěch obviněného ze správního deliktu také nalezne. Přinejmenším z formulace prvostupňového rozhodnutí však lze dovodit, že správní orgán

bral v úvahu také okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobce, když na jeho straně 4 rozhodnutí je vypočteno, jaké okolnosti posoudil městský úřad jako polehčující (dobrý klinický a výživový stav zvířat, neúmyslné jednání žalobce). Není tedy pravdou, že přístup správních orgánů byl zcela jednostranný.

28. Také námitku, že se odborné vyjádření KVS nesmělo vyjadřovat k porušením jiných právních předpisů než zákona na ochranu zvířat proti týrání, neshledává soud důvodnou. KVS jakožto odborný státní orgán má širší působnost než jen podle zákona na ochranu zvířat proti týrání, její širokou působnost upravuje § 49 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „veterinární zákon“). I kdyby se však KVS vyjadřovala též k otázkám, které se nacházejí mimo její působnost nebo ve vztahu k nimž neměla pravomoc vydávat závazné stanovisko, pak by to mělo jen ten dopad, že v té části by nemělo její odborné vyjádření povahu závazného stanoviska, nýbrž pouze vyjádření „prostého“, jímž by správní orgán nebyl vázán a jehož správnost by si musel posoudit sám. V těch částech, kde se KVS vyjadřuje k samotným porušením zákona na ochranu zvířat proti týrání, však odborné vyjádření závaznou povahu má. Protože není patrné, jaké „jiné otázky“ údajně řešené v odborném vyjádření má žalobce na mysli, není možné v tomto směru blíže na žalobu reagovat. Soud žádná nepatřičná posouzení vybočující z pravomoci KVS v jeho stanovisku nenachází. Pokud KVS zmínila zjištění porušení ustanovení plemenářského zákona, tímto jednáním nebyl žalobce napadeným rozhodnutím shledán vinným. Vina přičítaná žalobci se týká pouze správního deliktu týrání zvířat. Šlo jen o poznámku, že porušení ustanovení plemenářského zákona bude moci KVS řešit v rámci správního řízení, a současně o argument dopadající na pozdější námitku žalobce (uplatněnou v rámci řízení o námitkách proti kontrolnímu protokolu), že nebyl vlastníkem.
29. Není důvodný ani soubor procesních námitek směřujících proti nedoručení odborného vyjádření KVS deklarovanému pozdějšímu vlastníkovu skotu, popř. žalobci a proti jeho nepřezkoumání nadřízeným orgánem. Žalobci lze přisvědčit v tom, že odborné vyjádření KVS vyžádané městským úřadem postupem dle § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání je úkonem dle části čtvrté správního řádu, a to konkrétně závazným stanoviskem regulovaným blíže ustanovením § 149 správního řádu, jak jednoznačně uzavřel již NSS v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010-54. Pokud jde ovšem o názor žalobce, že mu (popř. deklarovanému nabyvateli skotu) mělo být toto závazné stanovisko doručováno do vlastních rukou, tento názor nemá oporu v právním předpise. Žalobcem zmiňovaný § 19 a násl. správního řádu, byť je ve smyslu § 154 správního řádu použitelný obdobně, neupravuje otázku, komu má být doručováno, nýbrž jen způsoby doručování a postup jeho realizace. Otázku, komu má být určitý správní úkon oznamován, řeší jiná ustanovení – např. § 72 či § 76 odst. 3 a 4 správního řádu v případě rozhodnutí a usnesení správního orgánu – jež však § 154 správního řádu připouští použít jen přiměřeně, jsou-li potřebná. Posledně jmenovaná ustanovení však není na místě v případě závazných stanovisek aplikovat, neboť ta mají zcela odlišnou povahu než rozhodnutí či usnesení vydaná ve správním řízení. Závazná stanoviska totiž představují odborný podklad pro rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení a nezakládají práva či povinnosti (v hmotném ani procesním právu) účastníkům samotného správního řízení. Jakožto podkladový úkon je postačí tudíž oznamovat takovým způsobem, aby mohly být ve správním řízení využity. K tomu postačí, je-li závazné stanovisko zasláno správnímu orgánu vedoucímu správní řízení, který si závazné stanovisko pro jeho potřeby vyžádal.

Pouze v případě, kdy si závazné stanovisko vyžádal pouze účastník pro účely řízení, jež teprve hodlá zahájit svou žádostí, je na místě závazné stanovisko zasílat tomuto účastníkovi, protože v daném okamžiku ještě není dotčenému orgánu známo, zda a pod jakou spisovou značkou bude takové správní řízení zahájeno. Takovým postupem přitom nejsou nijak zkrácena procesní práva těch účastníků řízení, jímž nebylo závazné stanovisko přímo doručeno. Správní orgán vedoucí správní řízení je totiž povinen je vyrozumět o tom, že se mohou seznámit s podklady řízení (včetně závazného stanoviska), poskytnout jim k tomu odpovídající časový prostor a dát jim možnost se k nim vyjádřit. Tímto způsobem se nepochybně mohl s obsahem závazného stanoviska žalobce seznámit a měl též možnost se k němu vyjádřit ještě před vydáním rozhodnutí. Pokud tak neučinil, měl ještě možnost proti jeho obsahu brojit i v textu podaného odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, jež se o něj opíralo.

30. Žalobce proti odbornému vyjádření na rozdíl od toho, co uvádí, nebrojil ani v podaném odvolání. Proto není důvodná ani námitka žalobce, že měl žalovaný postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu a vyžádat si přezkoumání závazného stanoviska u nadřízeného orgánu KVS. Odvolání žalobce totiž nezpochybňovalo obsah závazného stanoviska (zejména odbornou správnost jeho závěrů), jak vyžaduje § 149 odst. 5 správního řádu, nýbrž jeho pravdivost. Nebylo proto důvodu opakovaně odborně hodnotit skutková zjištění učiněná KVS v odborném vyjádření v návaznosti na kontrolu u žalobce uskutečněnou, nýbrž bylo třeba jen zhodnotit, zda námitka žalobce o tom, že uvedený kontrolor na místě samém nebyl a že protokol si vymyslel, vyvolává důvodné pochybnosti o jeho použitelnosti. Soud přitom ve shodě se žalovaným nepovažuje tuto námitku za důvodnou. Žalobce totiž neuvádí konkrétní okolnosti, z nich by bylo možné dovodit, že obsah kontrolního protokolu je pouze projevem fantazie jednoho konkrétního kontrolora KVS. Naopak kontrolní protokol uvádí zcela konkrétní okolnosti, jež byly na místě samém zjištěny, je potvrzen dvěma kontrolory KVS (nikoliv jen jedním) a je doplněn též fotografiemi z místa, které korespondují s učiněnými kontrolními zjištěními. Tvzení žalobce tak vyznívá zcela nedůvěryhodně jako pouhé paušální popření zjištěného stavu, nehledě na to, že žalobce jinak ve svých podáních tato zjištění ani nezpochybňuje, nýbrž je jen bagatelizuje s tím, že k žádným škodlivým následkům nedošlo.
31. S ohledem na nezměněnou povahu žalobního bodu, který je stejně obecný a nekonkrétní jako odvolací námitka, i soud považoval za nadbytečné provádět za tímto účelem dokazování výsledkem kontrolního inspektora KVS. S ohledem na zjištění skutkového stavu v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, považuje soud za nadbytečné i případné provedení důkazu poslechem nahrávky schůzky uskutečněné dne 13. 2. 2017 na půdě Ústřední veterinární správy, kterou pořídila aktivistka sdružení S. F. P.. Soud má za to, že provedenou kontrolou na místě byl skutkový stav zjištěn řádně a nejsou o něm důvodné pochybnosti. Případná medializace případu veřejnými sdělovacími prostředky nemá na kontrolou zjištěné pochybení žalobce vliv.
32. Relevanci kontrolního protokolu nezpochybňuje ani samotná neohlášenost uskutečněné kontroly, jelikož ve smyslu § 5 zákona č. 255/2012, o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) není nezbytné zahajovat kontrolu ohlášením chovateli předem, nýbrž lze ji zahájit i na místě samém předložením pověření ke kontrole a v případě nepřítomnosti kontrolovaného i bez toho, přičemž nepřítomný kontrolovaný je o zahájení kontroly informován teprve dodatečně. Ani v tomto rozměru námitky neobstojí.

33. Na možnost správních orgánů vycházet z odborného vyjádření KVS pak nemohla mít vliv ani žalobcem namítaná skutečnost, že v době jeho zpracování ještě nebylo dokončeno řízení o námitkách vznesených proti kontrolním zjištěním. V tomto směru lze konstatovat, že odborné vyjádření KVS, které je součástí předloženého podnětu městskému úřadu, již zachycuje obsah námitek žalobce do kontrolního protokolu i argumentaci KVS při jejich vypořádání. Z tohoto důvodu lze mít za to, že i kdyby bylo zmiňované odborné vyjádření zasláno dříve městskému úřadu než vypořádání námitek žalobci, nemohlo mít takové pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Případnou změnu kontrolního protokolu v důsledku případné úspěšnosti námitek ostatně žalobce mohl ve správním řízení namítnout a správní orgán by k ní musel přihlédnout, např. prostřednictvím vyžádání si doplnění odborného vyjádření. Žalobce však nikdy netvrdil, že by k jeho námitkám došlo k relevantní změně kontrolního protokolu. I tento žalobní bod tedy není důvodný.
34. Vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí konečně nemělo ani pochybení městského úřadu, který skutečně v poučení prvostupňového rozhodnutí uvedl, že odvolání proti němu nemá odkladný účinek. Byť pro takové poučení skutečně městský úřad neměl žádný právní základ, na samotném výsledku odvolacího řízení (ve znění výroku napadeného rozhodnutí) se to nemohlo projevit, neboť na toto pochybení (které ostatně žalobce v odvolání nezmiňoval) by postačovalo zareagovat v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proti případnému předčasnému výkonu rozhodnutí by se žalobce mohl úspěšně bránit v řízení o výkonu prvostupňového rozhodnutí návrhem na zastavení nuceného výkonu.
35. K námitce žalobce, že podklady pro vydání napadeného rozhodnutí nebylo prokázáno, že k týrání zvířat skutečně došlo, jelikož žalovaný neprokázal, že by kontrolovaná zvířata trpěla zdravotními komplikacemi (ať už z důvodu přijetí ochranné sítě spolu s krmivem, nebo v důsledku přijímání vody z rozbahněného prameniště), soud uvádí, že ustanovení § 4 zákona na ochranu zvířat proti týrání obsahuje legální definici tohoto pojmu v podobě neuzavřeného výčtu celé řady dílčích skutkových podstat, které sice nemusí odpovídat obecnému vnímání tohoto pojmu, nicméně mají normativní platnost a jejich porušení zakládá skutkovou podstatu správního deliktu podle § 27a odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Kromě již zmíněného chování zvířat v nevhodných podmínkách se tak za týrání považuje i to, je-li zvířeti podávána z jiných než zdravotních důvodů potrava obsahující příměsi nebo předměty, které mu způsobují bolest, utrpení nebo jej jinak poškozují ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Z těchto skutkových podstat je patrné, že týráním není jen samotné vystavení zvířete utrpení, ale též jeho vystavení podmínkám, v nichž riziko utrpení reálně hrozí, aniž by k újmě zvířete nutně muselo dojít. V tomto směru tedy závěr žalobce dovozovaný z ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání, podle něž je za týrání označeno „*chování zvířat v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení*“, že o týrání jde vždy jen tehdy, bylo-li vyvoláno utrpení chovaného zvířete, není správný. Již ze samotného jazykového znění citovaného ustanovení je patrné, že zákon za týrání zvířat označuje i samotný chov zvířat v nevhodných podmínkách či (z jiných než zdravotních důvodů) předložení potravy obsahující příměsi nebo předměty, které mu způsobují bolest, utrpení nebo jej jinak poškozují, byť shodou okolností takovou příměs zvíře nepozřelo, popř. tyto nevhodné podmínky ustálo bez újmy. S ohledem na zákonnou definici týrání zvířete je tak správní delikt podle § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání v řadě případů (a to i v případě dílčí skutkové podstaty, z níž byl žalobce shledán vinným) deliktem

ohrožovacím, pro jehož naplnění postačuje již vystavení chovaných zvířat riziku nepříznivých následků, aniž by takové následky nutně musely nastat.

36. Jednání žalobce je tudíž ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně označeno, pokud je zde výslovně uvedeno, že skot je chován v nevhodných podmínkách, kde by mohlo dojít k pozření ochranné sítě balíků sena, a že byly zjištěny nedostatky v napájení zvířat z rozbahněného prameniště, spolu se specifikací času (dne 19. 4. 2017 v době od 7:30 do 8:30 hodin) a místa kontroly (pastviny J., X, okres B.). Byť si lze nepochybně představit vhodnější a přehlednější formulaci výroku, nelze popřít, že sankcionované jednání je z jeho obsahu patrné, a to včetně jeho právní kvalifikace, byť k té lze mít dílčí výhrady [popisované neodstranění obalového materiálu z předloženého krmiva, jež zejména v případě jeho roztrhání na menší kusy mohlo skot ohrozit v důsledku jeho pozření, by odpovídalo spíše skutkové podstatě týrání zvířat podle § 4 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání]. Je totiž stejně tak možné, jak bylo popsáno v návaznosti na odborné vyjádření KVS, že uváznutí nohy v obalovém materiálu může ve svém důsledku vést k poranění končetin, což odůvodňuje podřazení totožného jednání též pod prvostupňovým rozhodnutím použité ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání.
37. Také námitku žalobce, že neplánovaná kontrola KVS byla provedena na pozemcích jiného vlastníka, než vlastníka skotu, považuje soud za nedůvodnou. Kontrola KVS byla uskutečněna na hospodářství, které bylo v rámci ústřední evidence registrováno na osobu žalobce. Identifikační číslo hospodářství je virtuálním označením, které je zcela nezávislé na vlastnických vztazích k nemovitostem. V tomto směru nemůže být ani významné to, zda se kontrolovaný skot nacházel na pozemcích patřících žalobci či někomu jinému. Z hlediska skutkové podstaty správního deliktu podle § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání („*podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře*“) totiž není vůbec podstatné místo spáchání skutku, ani vlastnictví pozemku či zvířete, ale z hlediska dílčí skutkové podstaty týrání zvířete podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání („*chovat zvíře v nevhodných podmínkách*“) je významné pouze to, zda postihovaná osoba týrané zvíře chová, tj. zda jej ve smyslu § 3 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání „*drží nebo chová (...) trvale nebo dočasně*“. Komu patří pozemek, na kterém se kontrolovaná zvířata nacházela, není proto z hlediska naplnění skutkové podstaty týrání ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání, jakkoliv významné.
38. Stejně tak, i kdyby snad bylo pravdou, že vlastnické právo ke stádu přešlo ze žalobce na jinou osobu již před datem provedené kontroly, neměnilo by to nic na skutečnosti, že v uvedenou dobu nadále bylo stádo v jeho péči na pastvinách registrovaných na jeho osobu, a proto to byl on, kdo zodpovídal za řádný stav chovu. Namítal-li proto žalobce, že městský úřad nezjišťoval, že stádo bylo převedeno dne 9. 2. 2017 na jiné hospodářství, a neučinil za tímto účelem ani výslech vlastníka uvedeného jiného hospodářství nebo žalobce, stejně jako nezjišťoval, proč se stádo nachází na hospodářství žalobce, či dále nešetřil další podmínky údajného prodeje zvířat, soud konstatuje, že jde o otázky, které nebyly pro posouzení spáchání sporného správního deliktu relevantní, proto k nim správní orgány nemusely vést žádné dokazování, pokud nebyla zpochybněna samotná skutečnost, že v rozhodné době měl stádo v péči žalobce. Stejně je, že v době kontroly na místě dne 19. 4. 2017 se skot nacházel na hospodářství registrovaném v ústřední evidenci na žalobce jako chovatele. Ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) části věty před středníkem plemenářského zákona se přitom chovatelem rozumí každý, kdo zvíře nebo zvířata vlastní nebo drží,

anebo je pověřen se o ně starat, ať již za úplatu nebo bezúplatně, a to i na přechodnou dobu. V kontrolním protokole bylo též zmíněno, že na pozemcích, kde byla kontrola prováděna, nebylo žádné další, nové hospodářství ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) plemenářského zákona evidováno.

39. Žalobce dále brojí také proti skutečnosti, že v rámci odůvodnění výše pokuty žalovaný hodnotil, že žalobce byl již pravomocně postižen za porušování zákona na ochranu zvířat proti týrání, přičemž taková rozhodnutí nebyla zařazena do podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí a nebyla v rámci použité argumentace přesně specifikována. Soud musí žalobci dát za pravdu v tom, že předchozí rozhodnutí o spáchání správních deliktů žalobcem skutečně nejsou v žádném z rozhodnutí (prvostupňovém i napadeném) konkrétně označena a nejsou přesně identifikována ani v žádné jiné listině obsažené v předloženém správním spise. Potud nelze postup správních orgánů schválit, neboť tyto skutečnosti by měly být ze spisu alespoň v základních obrysech patrné. Přesto však soud nepokládá tento žalobní bod za důvodný, neboť ani tento dílčí nedostatek nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se totiž o informace, které byly správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti a které byl povinen vážit při stanovení výše pokuty. To, že žalobce byl v minulosti již správně trestán na úseku ochrany zvířat proti týrání, je známo i soudu z řízení o jiné žalobě žalobce, resp. jeho zástupkyně, které bylo vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 48 A 150/2017. Žalobci konkrétně byly v minulých letech pravomocně uloženy dvě pokuty za porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání v souvislosti s chovem koní (v roce 2014 se jednalo o nezabezpečení úpravy kopyt u 8 koní, kteří měli výrazně olámanou kopytní stěnu a přerostlou rohovinu s patrnými rozštěpy, v roce 2017 o prokázaný únik koně) rozhodnutími, jež byla konkrétně označena v tomto jiném správním spise. Nelze přitom mít pochyb ani o tom, že by snad žalobci nebyla existence těchto rozhodnutí v den vydání napadeného rozhodnutí známa a že by proto nevěděl, jaké okolnosti mu správní orgán přičítá tíži.
40. Konečně pokud jde o samotnou výši sankce a námitku žalobce, že nebylo zohledněno, že je starobním důchodcem, soud uvádí, že daná otázka podléhá širokému správnímu uvážení správního orgánu, do níž soudu přísluší zasahovat jen v případě zjištění zjevné nepřiměřenosti uložené sankce. V tomto ohledu je nutno poukázat na skutečnost, že žalobce sám o svých majetkových poměrech v průběhu správního řízení mlčel, správní orgány tudíž neměly možnost se s jeho příjmovou a majetkovou situací podrobně obeznámit, neboť se jedná o skutečnosti, jež jim nemohou být známy (například právě výše pobíraného starobního důchodu, resp. skutečnost, že žalobci vznikl takový nárok). Proto ani nelze žalovanému vyčítat, že pobírání starobního důchodu žalobcem výslovně v napadeném rozhodnutí nekomentoval (srov. též závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Přesto však nelze mít za to, že by výše uložené sankce byla pro žalobce likvidační, resp. že by se jednalo o sankci zjevně nepřiměřenou. Ustanovením § 27a odst. 20 písm. a) zákona na ochranu zvířat proti týrání byla pro tento typ správního deliktu stanovena výměra až do 500 000 Kč. V situaci, kdy žalobce byl trestán za opakované porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání, byť odlišného charakteru, a nyní je penalizován hned za dva dílčí skutky směřující k porušení téhož zákazu, byla pokuta ve výši 15 000 Kč uložena skutečně poblíž samé spodní hranice zákonem stanovené sazby (na úrovni 3 % maximálně možného trestu). Správní orgány zcela správně ve prospěch žalobce zohlednily, že došlo pouze k ohrožení chráněného zájmu, aniž by ale chovaná zvířata utrpěla nějakou zdravotní újmu, nebylo tedy nezbytné použít vyšší sankci. K takto nízké sankci také přispěla skutečnost, že ze správního spisu

neplyne, že by žalobce měl v úmyslu vystavit chovaná zvířata nebezpečí, z jeho reakcí je jen patrné, že si vůbec existenci ohrožení chovaných zvířat nepřipouští a odmítá akceptovat změnu svých postupů. Posledně zmíněné by mohlo být hodnoceno v neprospěch žalobce, nicméně správní orgány k žalobci takto přísně nepřistupovaly. Výši uložené sankce tedy nelze vnímat jako nepřiměřenou v neprospěch žalobce, spíše za poměrně nízkou, byť to může souviset i s relativně nižší závažností jednání, jímž byla skutková podstata týrání zvířat naplněna. S přihlédnutím k samotné výši starobního důchodu (11 774 Kč za říjen 2017) ji pak nelze vnímat ani jako likvidační, a to i kdyby měl žalobce pravdu v tom, že za prodej koní (a snad i skotu) žádné částky neobdržel. I když o tom lze pochybovat, ani sankce ve výši jeden a půl měsíčního příjmu není zpravidla sankcí likvidační, nehledě na to, že žalobce musí mít z prodeje zvířat přinejmenším nějaké pohledávky, byť mu nemusely být včas proplaceny (jinak by nešlo o prodej, ale o darování), a jejich výši mohl žalovaný předpokládat i jen v případě samotného skotu za násobně vyšší než je uložená částka pokuty. Proto mu nelze vyčítat, že se podrobněji majetkovými poměry žalobce nezabýval, neboť s ohledem na důvodně předpokládaný příjem žalobce to nebylo nutné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud ze shora uvedených důvodů neshledal žádný ze včas uplatněných žalobních bodů žalobce důvodným, a proto jeho žalobu zamítl (§78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za jednotlivé úkony právní služby. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů, odkazuje soud na závěr NSS vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nedopadají (s ohledem na jeho specifika) na oblast správního soudnictví, přičemž to samé platí i pro vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. V daném případě přitom žalovaný netvrdil, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplynávají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu